

עזרי מעם השם עושה שמים וארץ

ספר הזהר

שיחבר התנא האלקי רבן שמעון בר יוחאי זיע"א

ובו: "ספר הזהר", "זהר חדש", "תקוני הזהר"

מנקד

פרשת וישלח

מבאר בלשון הקדש עם פרוש קל ונחמד למען ירוץ הלומד בו

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך ה' - חלק ל'

קונטרס 150

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בספרא דא יפקון ביה מן גלידתא ברחמי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישאל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אדר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

חודש תשרי תשע"א = 771

771 בגימטריה = "ביאת משיח" = "אבינו שבשמיים" = "יהיה חיים טובים ומאושרים"

[הכל רק על ידי למוד הזהר הקדוש]

ועת צרה = 771 היא ליעקב וממנה יושע. הכל תלוי בנו !!!

הכל על כל רגע

אָפֶקְט מוֹתְגַלְגְּלִים וְחִלּוּמִים - תְּנַהַר שְׂלֵא תַחֲשֵׁב שְׂאֵלוֹ זְכוּרִית.

בְּאִמְרִיקָה אִמְרִים וְזֶמַן וְזֶמַן בְּסֶפֶר - אֲצַלְנוּ תְּהוֹדִים אִמְרִים וְזֶמַן הַיּוֹם !!!

אָבֵל אַח אֶחָד לֹא יוֹדֵעַ בְּמָה בְּאִמְתּוֹ שׁוֹנָה הַזֶּמַן שְׂלֵנוֹ!!!

וְאֵיךְ אֶפְשֶׁר לְהַפְךָ 5 דְּקוּוֹת לְיִתְרוֹ מִזְמַנּוֹ מִלְּפָנֵי שְׁנָה, זֶה רַק בְּמִשְׁעֵי הַעוֹלָם הַזֶּה (רַקִּיבֵה הַעוֹלָם הַכּא שְׂשׁוֹם לֹשׁ חַי נִצַּח עוֹן לֹא רָאָתָה אֱלֹהִים וְזֶלְמַנֵּי יַעֲשֶׂה לְמַחֲבָה לוֹ)

עַל־שׁוֹ אַתְּמָה יוֹדֵעַ שְׂכָל דְּקָה שׁוֹנָה לְךָ יוֹתֵר מִמְּלִיּוֹן וְחַצִּי שְׁנָה לֹא תִכְנָנּוּ אַחַר רֵגַע - מִי מִשְׁנַע חֶסֶר דַּעַה שְׂוִירֵךְ עֲשִׂירוֹת יוֹדֵעַ אַתְּהָ רֹאֶה עוֹנֵךְ דִּין מְפַרְסֵם וּמְצַלֵּחַ צְמוּד אֶלְיָךְ - רִיפָא מְקוּחָה שְׂוִירֹאָה שְׂלֵא תַחֲלֶה שְׂוִירֵלְנוּהָ אֶלְיָךְ כְּכָל שְׁעוֹת הַיְמִימָה בְּרַבָּה מִבְּשַׁחַת לְבָנִים צְדִיקִים וְנַחַת מִהַצְּאָצָאִים

מִזֶּל טוֹב וּמְצַלָּה כֹּל יְמֵי חַיֶּיךָ - חַיִּים אֲרֵבִים טוֹבִים וּמְתַקְנִים - שְׂפַע בְּרַבָּה וְהַצְּלָחָה כְּכָל הַעֲנִינִים.

בּוֹא וְהַתְּחַבְּרוּ לְרַבֵּי שְׂמֵעוֹן בֵּר יוֹחָאי ז"ע

לא חרב העולם אלא בפשעה של תורה, ולא הרבה ארץ וישראל אלא מפני פשעה של תורה, וכל הצרות הבאות על ישראל אין אלא מפני פשעה של תורה שנאמר בפשע יעקב כל זאת... (אזרחי וזכאי מס"א, מחבר אורח חי) ועל פי צריך התבונן להשתדל מאוד בכל מאמציו כחולו לצוד הזמן מתחיל העולם הזה ולעסוק בו בתורה בכל מה שאפשר לו כמו המציל אבנים טובות ומרגליות מוטטו של יום, וכמ"ש החקקרים מרוב ומרוב... (פה המים סק"י ספ"א)

בואו השבון !!!

מה שיהודי אחד יכול לזכות על ידי למוד הזהר בין בימות החול ובין בשבת קדש

הוא חשוב לפני הקב"ה בכתובי ונגלו עלי אהבה ופרשו חז"ל ל ודלוגו עלי אהבה, עפ"י. וקבר דבר בקדשו מהר"ש בווגלו ז"ע מאור ציינו בעל "הפסא מלך" דלמוד הזהר הקדוש עולה שעה אחת לערך שנה של למוד הפשט, והובא פסקו בנח החיים (ספ"ו קי"ה ספ"י), וז"ל: ה"כסא מלך" (תקון מ"א): פי עולמות, וכל שגו אם יזכה ללמוד ולהבין

רבנו מרדכי שרעבי ז"ע התבטא פעם באוני מקרביו ואמר: "שעה של למוד תורה על דרך הפשט ביום השבת, שנה ללמוד שנה שלמה ביום חל. ושעה אחת של למוד ותר [שקלה ביום חל, היא כמו שנה של למוד פשט ביום חל. ולמוד השקלה ותר ביום שבת פמשך שעה שנה ללמוד שבכמה נחמש שנה בימות החל! ופסק הגה"ק הפך החיים (ק"ה ספ"י), דלמוד היותר הנחשב ללמוד שקלה. וקתב הפלא יועין ז"ל: ואפילו אי לא ידע מאי קאמר ושונה בו שגיאות הרבה

ערכה של שנה רבותינו הפלגו בשבתה וערכה של תורה הנלמדת בשבתות על פני זו הנלמדת בימות החול, פלשון הזהר הקדוש סוף פרשת "שלח-לך" - ונראה חילוקיהו דכל אינו דמשתדלו באריותא, וימא דשבתא משאר ימיו". מרנ"ם הרי"ם הטוב, בסקרו "בן איש חי" פרשת שמות שנה שניה, כתב וזה לשונו: כתבו המקבילים ז"ל: דגדול פעל הנעשה מעסק התורה ביום שבת, אלה פעמים יותר מן הנעשה מעסק התורה של ימי החול. עכ"ל. ובאור: על פי מאמר חז"ל, דימנו של הקב"ה אלה שנים, שנאמר מי אלה שנים בעיניך ביום אתמול וגו' ונשבת קודש היא מעין עולם הבא - זאת אומרת, כימו של הקב"ה. אם כן בשבת קודש הכל בערך של ימו של הש"ת ויתעלה, אשר על כן כל פעה קדושה בשבת קדש, עולה אלה ידות, לערך ימי החול. (מצא חן במדבר).

מפעל הזוהר העולמי

לתפוצת ספרי הזוהר, תרומות לתמיכה פעילות הארץ או לתמיכה בתיבת, לישראל, לישיבה ולתפוצתה

מפעל הזוהר העולמי

רחוב טרל לביש 24/6 רמת בית שמש

טל: 054-843-6784 / פקס: 052-995-1300

- הערה מאת רש"י: ונבנה לדברי רבנו יעקב הקורא מולשון הזהר המדמה את למוד הפשט הקציר וקתבו אצל סודות התורה, ונבנה בקרבת "ונצא" ברעוא מהוקנא דה (טה) "וני לאינו דאליו מבו באריותא ולא ידעו בכתבי הקדושתא". ועוד הביא מורנו הרב חיים וקטאל בעקבותיו ל"שער ההקדמות", לשונות וקורות שונים שקוראים ללמוד הנגלה שפחה אקליפיו לעמדת תורת הפקלה.

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ויקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי בן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

אפילו פרוש מאמרו אהר עשה בו תקון למעלה פשעה אחת מה שלא עשה בלימוד הפשט שנה תמימה, ומקטף לו שהוא בן עולם הבא מבני היכלא דמלכא, והנה מראי בני המקל היושבים ראשונה במלכותא דרקינא.

גם בתקון ל' כתב (הפסא מלך), וזה לשונו: פמה גדול חיוב על תלמידי חכם ללמוד בקבלה, וענינם פמה גדול אם אינם לומדים בקבלה וגו'ם ארך ולותא פי הם מעשבים הנאמלה חקמנא ליעלו, פי יעשה פשעה אחת בלימוד הקבלה מה שלא עשה בלימוד חדש ימים בפשטי התורה, פי גדול חסד לקרב הנאמלה.

העולה מדברי רבותינו הפסא מקלך והרי"ה טוב יז"ע, דהלומד שעה זכר הקודש בשבת קורש, בלומד אלה שנה פשט ביום חול, ולפי זה, אם יזכה ללמוד שש שעות זכר הקודש בשבת קורש, הרי שנה לתמון כל השל אפיו ופי הבריאה, ובנוסף על כך הדושי של

פעל אורחות צדיקים (שער השקמה) המקבאר: דלמוד (במנו) נעשה פשעה בקרב פשעה אלה, יוצא שפאשר יהודי לומד בשבת קורש ובשקמה תורת הרשב"י - "זוהר הקדוש" ועלה פשעה אחת לערך של מיליון שנה, (הודי פשט ביום חול), ובספורים פסול מאה, פן חל ליפוד זכר הקודש שעה בשבת שונה מאה מיליון שנה תורה!!!! ושנה אחת כ' 28.000 שנה תורה. וא נחשב בלימוד הזוהר הקדוש שעה, בכל שנה אתה משמח את הקדוש ברוך הוא ומקום את הפסוק ו'עשה ו'גדל גא כ"ח ה"י.

כתב הרב החיים (סי' מיה סק"ם): מנה פריה ורביה שלא יהא עקר בשבילי שאינו מוליד ואמרו וזהו דקלא מוסיף, סוף וצריך ש'שדש' בכל יום של שלא חדש מפקדמת דנא, וכן ואירו ימיו לעולם הבא (בשם אור צדיקים אה, ו) וכתב קרנא הן ח"י ז"ע (הקל דרשיים פשטי משפטי ד"ה אם ארזי ומו לו), וז"ל: פי הדושי תורה פתק הנקטר נקראים פנים (חדושי תורה בתקל הנקלה נקראים בנות, עפ"ל ויוצא לפי דברי'ם הקדושים דבד' לצאת ד'י חובת פריה ורביה בתורה חב' לדש' גם פננה וגם בנקטר ומי יאמר ויבתי ונצאתי ד'י חובת.

ובוה"ק (פשת שלח דן פק' ע"ג ע"א) כתוב שכל יהודי חב' לדש' הדושיים בשבת קורש וקש"ה" שואל לנשמה מה חדשה, ואם לא חדש נמצאת במושבה גדולה.

הגה"ק רבי אלעזר פאפו ז"ע פקלא יוצא (חדושי), כתב: רק שבעלמל בכל כחו לדש' הדושי תורה דהינו הקשות ולתבן פתג"ן ובשם"י אלה פקשה פרושים פקד"ה על תנ"ן ופ"ם. ואת"כ נתב: וגם לימוד ספר הזוהר הקדוש אף פאין מבין חסונו לו פאילו חדש

הדושיים עפ"ל. הראת לדעת דהלומד זור"ק וד'י חובת הדושי תורה גם בכל הפקד"ם, וזהו בנדואי הדושיים אמתים ותורה לישמה, ועתה על ד'י תלימוד הנפלא בזוהר הקדוש ש'שעה שונה שנה דבדרי חכסא מקלך ובשבת עולה לערך אלה שנה דבדרי חכסא איש חי ז"ע, ובשקמה למיליון שנה דבדרי הארחות צדיקים, ובסורים פסול מאה דנאיתא פאבות דרבי נתן (פקד' ג' משנה ו'), פשם אחת בצער מואה פשעים שלא בצערי, וגם צער בשיבת הויזר נחשב לישורים, ואיתא פילקוט שמעוני (הקלת פקד' ב - ד' קמו תתסחס): אמר רבי חנינא בר פסא תורה שלמדתא באף נתיקויה לי. בואו וקרא: שעה אחת בשבת קורש שונה מאה מיליון שנה תורה, ועוד נחשב כמו שמתקדשים הדושיים בתורה. ובכך כל אהר' ומצא תיקון ונחת לנשמתו.

החל'ש יאמר גבור אגני

הגע בעצמך: 10,000 אברכים שלומדים 10 שעות ביום, שלט מיליון שנה תורה, ובאשר יהודי פשוט או אפילו יגד קסון שלומד רק שעה אחת בשבת זכר הקדוש, גם בן שונה מיליון שנה תורה. ואם קשה לך ללמוד אז יגית למאה מיליון שנה, (כמו 10,000 אברכים שלומדים 10 שעות ביום כמקשר מאה מים) וכן יקוים בנו דברי הנביא יואל (י"ו) "החל'ש יאמר גבור אגני" וכל יהודי יכול לזכות לה' ולקיימא את המשיח ברחמים.

אמר מנו ה"חפץ חיים": סוד הנהרות הוא בתאמיו בשכר ועונש, ובאר את הדודי וסכנו

2. כתב החפץ חיים בספר צפית לישועה - פרק א: וידוע דאיתא באבות דרבי נתן דפעם אחת בצער שקול ממאה פעמים שלא בצער ועבודת השם יתברך כעת היא טהורה ונקיה שאין בה מטרחה לכבוד או שאר פניות, כי אדרבא נתקיים בנו בעוה"ר וסר מרע משתולל על הבריות, (פרי"ש כסנהרות צו ע"א ע"ב כל העולם אומרו עליו שוטה הוא, היינו משתולל לשון שטות), וראי' ה' ומאסו אצל כמה סוגי אנשים, ויש אנשים אשר בשביל לעשות את בנינם אדוים כשרים כדת התורה, מקבלים עליהם לחיות חיי עוני ודוחק כל ימיהם, ומשאיות עמלם יפרישו שכר למלמדים ומורים שחיוקו בניהם בתורת ה', ואינם מהגרים ממקומם למרות עונים ודוחקם למקומות הרחוקים שמפנות מצויה יותר בשביל חינוך בניהם לתורה ויראה, בודאי נוכל לומר דנחשב זה תשובה לה' בכל לב ונפש.
3. ואפשר להמליץ על זה את דברי חז"ל הקדושים על הפסוק: מה ה' אלוקיך שואל עממך כי אם ליראה... את למך מרי אלא מאה. שלבלימוד שעה אחת זור"ק בשבת חיוב כל לאמה מיים של לעמוד תורה של עשרת אלפים אברכים הלומדים עשר שעות ביום.

ממקורו ומקושטו הטובים ולא שונה לנו, שילא עשירי פשה השבון (הקושטו פאמת את התורה והמנוחות פמה פאמת לשוים, וכך אמרו חז"ל על לימוד התורה, "מקרה היא מפנינים וכל חפצין לא ישון פה" בואו השבון: איה שקר גדול יכילים לזכות בלימוד הזוהר הקדוש. וכן קיים החפץ חיים בעצמו אני מאמין בביאת המשיח... בקל יום אחכה לו, ומה אהנה עשירי. למען ביאת המשיח ולמען נאמלת עם ישראל.

כתוב בקבתי הארז"ל ששל ד'י לימוד תורת הפסוד מתננה לנו תורת הנגלה, וידוענו פולט ויכים לראת את זה עין פניו, וכך מעידים אברכי המלולים ואפילו יהודים פשוטים, שאחרי ששעמו מוזה דבש הזוהר הקדוש נפתח לפם ומתרחב מהם לדש' הדושיים וכלאים בתורה הקדושה, וכן לחבר חיבורים מצוינים.

פולט ודועים את המצב שבו אנו נמצאים!

ומי יודע מה ילד יום!!! - מלשה רבינו אליהו הנביא, וכפי שמעון בן יוחאי עליהם השלום, נגלים לנו, שרק בספר הזוהר יפקונו מן גלותא ברחמי, וכך אלו שלומדו זכר הקדוש יצילו בבת כח שהוא הזוהר הקדוש.

בואו ונתאחד בולט בחד ונתחיל ללמוד כל יום דף תימיו של תימיו וזהו שנה לזכר רק שמי פדות ביום, וזה אפסר גם ללמוד ולשמע ב"קול הזוהר" פקלפול, ובשבת קורש נלמד שעה אחת למען תיקוני השכינה הקדושה, ובעצרת השם יתברך, יתפסלו מעלינו כל גזרות קשות ורעות, וננקה לנאולה ברחמים, כמו שקבת הש"ב"י, כספריא דא יפקונו מן גלותא ברחמינו ביאור: כספר הנה נצא מן הגלות ברחמיים.

וכמו שנהגה לנו הרשב"ש הקדוש פשקבו על עש' דני סמוך לפשתוהו השאיר לנו מעין

4. ובודאי זכו לזה כל שהרי ה"אור הגנוז" טמון ו-מתגלה בלימוד הזוהר הקדוש (כדברי הבני יששכר ועוד צדיקים, ראה באור הזוהר), (מאור אה הנשמה, וכך זוכים לחדש נפלאות בתורה.
5. וכבר נשמע דברי של מן הגאון הצדיק רבי יוסף שלום אלישיב שליט"א, שהמצב היום יכול להיות מסוכן ח"ו יותר ממלחמת העולם, וצריכים וזיות גדולות בעם ישראל, ולהרבות בתורה ומצוות.
6. וכבר ידוע מעשה מהגאון רבי יהודה צדקה ז"ע, ראש ישיבת פורת יוסף, שבכריתו (כמ' 10 שנים) בא לשכל ברכת האדמו"ר מגור "האמרי אמת" ז"ע, וקבל מבני מה יש למסכת שבת 24 פרקים, והלך הגר"י צדקה לשאול להכניי הספרדים, וחזר ותשובתו בידו, שבת היא כלה וכת וזו לירשאל - ולכלה צורך שיהיה 24 מוסוטי כלה נעוד לדועי ח"ו, (א-ה) ונשבת ביותר ראוי לקשת הכלה העליונה היא השכינה הקדושה.

חיים בעולם הזה, וחיים בעולם הבא.

רבי אלעזר אמר, כל מי שמשתדל בתורה, אין מיתתו על ידי יצר הרע, משום שהיה נחש, והוא מלאך הפנות, אלא מיתתו בנשיקה, שכתוב (שיר א) ישני מנשיקות פיהו, כלומר על פי ה'. והוא הנשיקה שהיא דבקות של הנפש בעקר, ואותו שמשתדל בתורה] שהתחזק בעצן החיים ולא הרפה ממנו, ולכן צדיקים שמשתדלים בתורה לא נטמא גופם [אלא הוא טהור, כמו אלהי בבת הקברות שמצאו אותו רבנו ישאלו אותו, ולא כהן הוא מר? אמר להם, צדיקים לא טמאים במיתתם, כמו ששנינו, ביום שמת רבי בטלה כהנה. כלומר שהתעסקו בו] שלא שרתה עליהם רוח טמאה.

יעקב היה עץ החיים, למה פחד שהרי לא יכול לשלט עליו? ועוד, שהרי כתוב והנה אנכי עמך וגו', למה היה פוחד? ועוד, שהרי כתוב ויפגעו בו מלאכי אלהים, אם מחנות קדושים היו עמו, למה היה פוחד?.

א"א הכל היה נאה, ויעקב לא היה רוצה לסמך על גס של הקדוש ברוך הוא, משום שחשב שאינו פדאי שהקדוש ברוך הוא יעשה לו גס, מה הטעם? משום שלא עבד את אביו ואמו פראוי ולא השתדל בתורה ונשא שתי אחיות, ואף על גב שהכל נתבאר. ועם כל זה צריך לאדם לפחד תמיד ולהתפלל לפני הקדוש ברוך הוא בתפלה, שכתוב אשרי אדם מפחד תמיד [לפחד תמיד מלפני הקדוש ברוך הוא], ויהרי פרשוק.

בא ראה, תפלת האבות העמידו עולם, וכל בני העולם עליהם עומדים וסמוכים, ולעולם

ולעולמי עולמים לא נשפחת זכות האבות, משום שזכות האבות היא קיום של מעלה ומטה, וקיום של יעקב הוא קיום שלם יותר מכלם. ולכן בשעה שצרה לבני יעקב, הקדוש ברוך הוא

חיין בהאי עלמא וחיין בעלמא דאתי. רבי אלעזר אמר כל מאן דאשתדל באורייתא לשמה, לאו מיתתיה על ידא

דיצר הרע, בגין (גליון) שהוא נחש והוא מלאך המותא. אלא מיתתהון בנשיקה דכתיב (שיר השירים א) ישני מנשיקות פיהו, כלומר על פי ה'. והוא הנשיקה דהיא דביקומא דנפשא בעקרא, והיא דאשתדל באורייתא) דאתתקיף באילנא דחיי ולא ארפי מניה, ובגין כך צדיקא דמשתדלי באורייתא לא מסתאבי גופא דלהון (גליון: אלא הוא דכ, בגין אלתו כבי קברי דאשכחיהו רבנן, ושאלו ליה ולאן כהן הוא מר, אמר לון צדיקא לא מסאבי במיתתהו, כסה דתנינן ביום שמת רבי בטלה כהנה, כלומר דאתעסקו ביה) דלא שרא עלייהו רוח מסאבא.

יעקב אילנא דחיי הוה, אמאי דחיל, דהא לא יכול לשלטא עלוי. ועוד דהא כתיב והנה אנכי עמך וגו', אמאי הוה דחיל. ותו דהא כתיב ויפגעו בו מלאכי אלהים. אי משריין קדישין הוו עמיה אמאי הוה דחיל. אלא כלא פלא יאות הוה, ויעקב לא הוה בעי למסמך על ניסא דקדשא בריך הוא, בגין דחשיב דלאו איהו כדאי דקדשא בריך הוא יעביד ליה ניסא. מאי טעמא, בגין דלא פלח לאבוי ולאמיה פדקא יאות, ולא אשתדל באורייתא ונטל תרי אחיות. ואף על גב דכלא אתמר, ועם כל דא בעי ליה לבר נש למדחל תדיר ולצללא קמי קדשא בריך הוא בצלותא. דכתיב אשרי אדם מפחד תמיד (ולמדחל תדיר קמי קדשא בריך הוא) והא אוקמוה.

הא חזי, צלותא דאבהן קיימו עלמא, וכל בני עלמא עלייהו קיימי וסמכין. לעולם ולעלמי עלמין, לא אתנשי זכותא דאבהן, בגין דזכותא דאבהן איהו קיומא דעילא

ולעולמי עולמים לא נשפחת זכות האבות, משום שזכות האבות היא קיום של מעלה ומטה, וקיום של יעקב הוא קיום שלם יותר מכלם. ולכן בשעה שצרה לבני יעקב, הקדוש ברוך הוא

וְרֹאֵה אֶת דְּמוּת יַעֲקֹב וְחַס עַל
הַעוֹלָם, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (ויקרא כו)
וְזָכַרְתִּי אֶת בְּרִיתִי יַעֲקֹב. יַעֲקֹב"ב
בְּוֹא"ו, לְמַה בְּוֹא"ו? מִשּׁוֹם
שֶׁהוּא דְמוּת שֶׁל יַעֲקֹב מִמֶּשׁ.
בֵּא רֵא, כָּל מִי שֶׁרֹאֵה אֶת
יַעֲקֹב, כְּמִי שֶׁמִּסְתַּכֵּל
בְּאַסְפֵּקלְרִיָּה הַמְאִירָה (תפארת),
וְהָרִי נֶאֱמַר שֶׁיִּפְּיוּ שֶׁל יַעֲקֹב
כִּיפְּיוֹ שֶׁל אָדָם הֵרָאשׁוֹן. אָמַר
רַבִּי יִיסָא, אֲנִי שֶׁמַּעֲתִי, שֶׁכָּל מִי
שֶׁמִּסְתַּכֵּל בְּחִלּוּמוֹ וְרֹאֵה אֶת
יַעֲקֹב מֵעַטָּף בְּמַלְבוּשָׁיו,
מִתּוֹסְפִים לוֹ חַיִּים.

רַבִּי שֶׁמְעוֹן אָמַר, הָרִי נֶאֱמַר
שֶׁדוֹד הַמְּלָךְ, עַד שֶׁלֹּא הָיָה, לֹא
הָיָה לוֹ חַיִּים כָּלֵל, פְּרָט לְזֶה
שֶׁאָדָם הֵרָאשׁוֹן נִתֵּן לוֹ שְׁבַעִים
שָׁנָה מִשְׁלוֹ, וְכַךְ הָיָה קִיוְמוֹ שֶׁל
דוֹד הַמְּלָךְ שְׁבַעִים שָׁנָה הָיָה,
וְקִיוּם שֶׁל אָדָם הֵרָאשׁוֹן אֶלְף
שָׁנָה חֹסֵר שְׁבַעִים. נִמְצְאוּ בְּאַלְהָה
אֶלְף שָׁנִים רֵאשׁוֹנוֹת אָדָם
הֵרָאשׁוֹן וְדוֹד הַמְּלָךְ.

פְּתַח וְאָמַר, (תהלים כא) חַיִּים שָׂאֵל
מִמֶּךָ נִתְתָּה לוֹ אֲרֹךְ יָמִים עוֹלָם
וְעַד. חַיִּים שָׂאֵל מִמֶּךָ - זֶה דוֹד
הַמְּלָךְ. שֶׁהָרִי כְּשֶׁבָרָא הִקְדוּשׁ
בְּרוּךְ הוּא גַן עֵדֶן, הֵטִיל בּוֹ
נִשְׁמַת דוֹד הַמְּלָךְ, וְהִסְתַּכֵּל בּוֹ
וְרֵאֵה שָׂאֵין לוֹ חַיִּים מִשְׁלוֹ כְּלוֹם
וְעוֹמֵד לְפָנָיו כָּל הַיּוֹם. כִּיִּין
שֶׁנִּבְרָא אָדָם הֵרָאשׁוֹן, אָמַר, הָרִי
וְדָאִי קִיוְמוֹ. וּמֵאָדָם הֵרָאשׁוֹן הָיָה
שְׁבַעִים שָׁנִים שֶׁהִתְקַנֵּם דוֹד
הַמְּלָךְ בְּעוֹלָם.

עוֹד הָאֵבוֹת הִשְׁאִירוּ לוֹ מַחֲיִיהֶם
כָּל אֶחָד וְאֶחָד. אֲבָרְהָם הִשְׁאִיר
לוֹ, וְכַךְ יַעֲקֹב וַיּוֹסֶף. יִצְחָק לוֹ
הִשְׁאִיר לוֹ כְּלוֹם, מִשּׁוֹם שֶׁדוֹד
הַמְּלָךְ בָּא מִצְדוֹ.

וְתַתָּא, וְקִיוְמָא דִיעֲקֹב אִיהוּ קִיוְמָא שְׁלִים
לְתִיר מִפְּלֵהוּ. וּבְגִין כֶּף בְּשַׁעְתָּא דְעֲאָקוּ לְבִנוּי
דִיעֲקֹב, קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אַחְמִי קַמִּיה דִּיוֹקָנָא
דִיעֲקֹב וְחַיִּים עַל עַלְמָא כְּמַה דְאַתְּ אָמַר, (ויקרא
כו) וְזָכַרְתִּי אֶת בְּרִיתִי יַעֲקֹב. יַעֲקֹב"ב בְּוֹא"ו,
אַמַּאי בְּוֹא"ו, בְּגִין דְּאִיהוּ דִּיוֹקָנָא דִיעֲקֹב
מִמֶּשׁ.

הָא חֲזִי, כָּל מָאן דְּחַמִּי לִיה לִיעֲקֹב כְּמָאן
דְּאַסְתַּכֵּל בְּאַסְפֵּקלְרִיא דְנַהֲרָא, וְהָא
אַתְמַר דְּשׁוּפְרִיָּה דִיעֲקֹב כְּשׁוּפְרִיָּה דְאַדָם
קִדְמָאָה. אָמַר רַבִּי יִיסָא, אֲנָא שֶׁמַּעֲנָא דְכָל
מָאן דְּאַסְתַּכֵּל בְּחִלְמִיה וְחִמָּא לִיה לִיעֲקֹב
מְקַסְטֵר בְּקוֹסְפוּי, חַיִּין אַתּוֹסְפֵן לִיה.

רַבִּי שֶׁמְעוֹן אָמַר, הָא אַתְמַר דְּדוֹד מְלָפָא עַד
לָא הָוָה, לָא הָוּוּ לִיה חַיִּים כָּלֵל. בַּר
דְּאַדָם קִדְמָאָה יִהֵב לִיה שְׁבַעִין שָׁנִין מְדִילִיָּה,
וְכַךְ הָוָה קִיוְמִיה דְּדוֹד מְלָפָא שְׁבַעִין שָׁנִין
הָוּוּ. וְקִיוְמָא דְאַדָם קִדְמָאָה אֶלְף שָׁנִין חֹסֵר
שְׁבַעִין. אֲשַׁתְּכַחוּ בְּהַנִּי אֶלְף שָׁנִין קִדְמָאִי,
אַדָם הֵרָאשׁוֹן וְדוֹד מְלָפָא.

פְּתַח וְאָמַר (תהלים כא) חַיִּים שָׂאֵל מִמֶּךָ נִתְתָּה
לוֹ אֲרֹךְ יָמִים עוֹלָם וְעַד. חַיִּים שָׂאֵל
מִמֶּךָ, דָּא דוֹד מְלָפָא. דְּהָא כַּד בְּרָא קִדְשָׁא
בְּרִיךְ הוּא גִנְתָּא דְעֵדֶן אֵטִיל בֵּיה נִשְׁמַתָּא
דְּדוֹד מְלָפָא, וְאַסְתַּכֵּל בֵּיה וְחַמִּי דְלִית לִיה
חַיִּים מְדִילִיָּה כְּלוֹם. וְקִיוְמָא קַמִּיה כָּל יוֹמָא.
כִּיִּין דְּבָרָא אָדָם הֵרָאשׁוֹן אָמַר הָא וְדָאִי
קִיוְמִיה, וּמֵאָדָם קִדְמָאָה הָוּוּ שְׁבַעִין שָׁנִין
דְּאַתְקִינִים דוֹד מְלָפָא בְּעַלְמָא.

תּוּ אֲבָהֶן שְׁבָקוּ לִיה מַחֲיִיהוֹן כָּל חַד וְחַד,
אַבְרָהָם שְׁבָק לִיה, וְכֵן יַעֲקֹב וַיּוֹסֶף.
יִצְחָק לָא שְׁבָק לִיה כְּלוֹם, בְּגִין דְּדוֹד מְלָפָא מִסְטְרִיָּה קָא אַתָּא.

וְדָאֵי אַבְרָהָם שָׁבַק לִיהַ חֲמֵשׁ שָׁנִין, דְּהָהוּ לִיהַ לְאַתְקֵימָא מָאָה וּתְמַנִּין שָׁנִין, וְאַתְקֵימֵי מָאָה וְשִׁבְעִין וְחֲמֵשׁ שָׁנִין, חֲסֵרִין חֲמֵשׁ. יַעֲקֹב הָוָה לִיהַ לְאַתְקֵימָא בְּעַלְמָא כְּיוּמֵי דְאַבְרָהָם, וְלֹא אַתְקֵימֵי (ד' קט"ז ע"ב) אֵלָא מָאָה וְאַרְבָּעִין וְשִׁבְעַת שָׁנִין, חֲסֵרִים תְּמַנְיָא וְעֶשְׂרִין. אֲשַׁתְּפַחֵוּ דְאַבְרָהָם וְיַעֲקֹב שְׁבָקוּ לִיהַ מְחִייהוּן תְּלַתִּין וּתְלַת שָׁנִין. יוֹסֵף דְאַתְקֵימֵי מָאָה וְעֶשְׂרִין שָׁנִין, הָוָה לִיהַ לְאַתְקֵימָא מָאָה וְאַרְבָּעִין וְשִׁבְעַת שָׁנִין כְּיוּמֵי דְיַעֲקֹב, וְחֲסֵר מְנַהוּן תְּלַתִּין וְשִׁבְעַת שָׁנִין. הָא שְׁבָעִין שָׁנִין דְשָׁבָקוּ לִיהַ לְדוּד מְלָפָא לְאַתְקֵימָא בְּהוּן, וּבְהוּ אַתְקֵימֵי דוּד בְּכָל אֵינוּן שָׁנִין דְשָׁבָקוּ לִיהַ אַבְרָהָן.

וְדָאֵי אַבְרָהָם הַשְׂאִיר לוֹ חֲמֵשׁ שָׁנִים, שְׁהִיָּה לוֹ לְהַתְקִים מָאָה וְשִׁמּוּנִים שָׁנִים, וְהַתְקִים מָאָה וְשִׁבְעִין וְחֲמֵשׁ שָׁנִים, חֲסֵרִים חֲמֵשׁ. יַעֲקֹב הָיָה לוֹ לְהַתְקִים בְּעוֹלָם כִּימֵי אַבְרָהָם, וְלֹא הַתְקִים אֵלָא מָאָה וְאַרְבָּעִים וְשִׁבְעַת שָׁנִים. חֲסֵרִים עֶשְׂרִים וְשִׁמּוּנָה. נִמְצָא שְׂאֲבָרָהּ וְיַנְקַב הַשְׂאִירוּ לוֹ מְחִייהָם שְׁלֹשִׁים וְשִׁלְשׁ שָׁנִים. יוֹסֵף שְׁהַתְקִים מָאָה וְעֶשְׂרִין שָׁנִים, הָיָה לוֹ לְהַתְקִים מָאָה וְאַרְבָּעִים וְשִׁבְעַת שָׁנִים כִּימֵי יַעֲקֹב, וְחֲסֵר מֵהֶם שְׁלֹשִׁים וְשִׁבְעַת שָׁנִים. הָרִי שְׁבָעִים שָׁנִים שְׁהַשְׂאִירוּ לְדוּד הַמְלָךְ לְהַתְקִים בְּהֶם, וּבְהֶם הַתְקִים דוּד בְּכָל אוֹתָם הַשָּׁנִים שְׁהַשְׂאִירוּ לוֹ הָאֲבוֹת.

וְאִי תִימָא יַצְחַק אַמַּאי לָא שָׁבַק לִיהַ כְּלוּם כְּפַהֲנִי, בְּגִין דְּאִיהוּ חֲשָׁף וְדוּד מְסֻטְרָא דְחֲשָׁף קָא אַתָּא, וּמֵאֵן דְּאִיהוּ בְּחֲשָׁף לִית לִיהַ נְהוּרָא כְּלַל וְלִית לִיהַ חַיִּים. וּבְגִין כְּפֹךְ לָא הוּוּ לְדוּד חַיִּים כְּלַל. אֲבָל אֵלִין דְּהוּוּ לְהוּן נְהוּרָא, נְהִירוּ לִיהַ לְדוּד מְלָפָא, וּמְנַיִיהוּ אַצְטְרִיף לְאַנְהָרָא וּלְמַהוּי לִיהַ חַיִּים, דְּהָא מְסֻטְרָא דְחֲשָׁף לִית לִיהַ חַיִּים כְּלַל, וְעַל דָּא לָא אַתָּא יַצְחַק בְּחוּשְׁבְּנָא.

וְאִם תִּמְאֵר, לְמָה יַצְחַק לֹא הַשְׂאִיר לוֹ כְּלוּם כְּאֵלָּה? מִשּׁוּם שְׁהוּא חֲשָׁף, וְדוּד כָּא מִצַּד הַחֲשָׁף, וּמִי שְׁהוּא בְּחֲשָׁף אֵין לוֹ אוּר כְּלַל וְאֵין לוֹ חַיִּים, וְלִכְּנֵן לֹא הָיָה לְדוּד חַיִּים כְּלַל. אֲבָל אֵלָּה שְׁהִיָּה לְהֶם אוּר, הַאִירוּ לְדוּד הַמְלָךְ, וּמֵהֶם הַצְטְרִף לְהַאִיר וְלְהַיִּוֹת לוֹ חַיִּים, שְׁהָרִי מִצַּד הַחֲשָׁף אֵין לוֹ חַיִּים כְּלַל, וְעַל זֶה כָּא יַצְחַק בְּחֲשָׁבוֹן.

וְאִי תִימָא יוֹסֵף אַמַּאי יְתִיר מְפֻלְהוּ. אֵלָּא וְדָאֵי יוֹסֵף בְּלַחוּדוּי, כְּכֻלְהוּ בְּגִין דְּאַקְרִי צַדִּיק, וְדָא הוּא דְאַנְהִיר לְסִיחָרָא יְתִיר מְפֻלְהוּ. וּבְגִין כְּפֹךְ הָאִי שָׁבַק לִיהַ לְדוּד מְלָפָא יְתִיר מְפֻלְהוּ חַיִּין, דְּכַתִּיב, (בְּרַאשִׁית א') וַיִּתֵּן אֹתָם אֱלֹהִים בְּרִקִיעַ הַשָּׁמַיִם לְהַאִיר עַל הָאָרֶץ.

וְאִם תִּמְאֵר, לְמָה יוֹסֵף יוֹתֵר מְפֻלָּם? אֵלָּא וְדָאֵי יוֹסֵף בְּלִבְדוּ כְּמוֹ כְּלָם, מִשּׁוּם שְׁנִקְרָא צַדִּיק, וְזֶהוּ שְׁמַאִיר לְלִבְנָהּ יוֹתֵר מְפֻלָּם, וְלִכְּנֵן זֶה הַשְׂאִיר לְדוּד הַמְלָךְ יוֹתֵר מְפֻלָּם חַיִּים, שְׁכַתּוּב (בְּרַאשִׁית א') וַיִּתֵּן אֹתָם אֱלֹהִים בְּרִקִיעַ הַשָּׁמַיִם לְהַאִיר עַל הָאָרֶץ.

הָא חֲזִי, יַעֲקֹב צְלוֹתִיהַ אֲגִין לִיהַ מַעֲשׂוֹ, בְּגִין דְּבָעָא לְסַלְקָא זְכוּתִיהַ לְבְנוּי אַבְתָּרִיהַ וְלֹא לְאַפְקָא לִיהַ הַשְׂתָּא לְגַבִּיהַ דְּעֶשׂוֹ. וְעַל דָּא צְלִי צְלוֹתִיהַ לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ

כָּא רָאָה, יַעֲקֹב, תְּפֻלְתּוֹ הִגְנָה עָלָיו מַעֲשׂוֹ מִשּׁוּם שְׁרָצָה לְהַעֲבִיר זְכוּתוֹ לְבְנוּי אַתְרִיו וְלֹא לְהוֹצִיא אוֹתָהּ עִכְשׁוֹ אֲצֵל עֶשׂוֹ, וְעַל זֶה הַתְּפַלֵּל תְּפֻלְתּוֹ לְקוּדְשׁ-בְּרוּךְ-הוּא וְלֹא סִמֵּךְ עַל זְכוּתוֹ

הוא, וְלֹא אֶסְתַּמֶּיךָ עַל זְכוּתֶיךָ, לְשִׁיזְבָא לִיּהּ בְּגִינָה:

וַיֹּאמֶר אִם יָבֹא עֲשׂו אֶל הַמַּחְנֶה הָאֶחָד וְהִפְהוּ וְהָיָה הַמַּחְנֶה הַנֶּשְׂאָר לְפִלְיָטָה. תָּא חֲזִי, מָה כְּתִיב וַיַּחֲזֵן אֶת הָעַם אֲשֶׁר אִתּוֹ וְאֵת הַצֶּאֱזָן וְאֵת הַבְּקָר וְהַגְּמֻלִים לְשָׁנֵי מַחְנוֹת. אֲמַאי לְשָׁנֵי מַחְנוֹת. בְּגִין דְּאָמַר אִם יָבֹא עֲשׂו אֶל הַמַּחְנֶה הָאֶחָד וְהִפְהוּ וְהָיָה הַמַּחְנֶה הַנֶּשְׂאָר לְפִלְיָטָה.

תָּא חֲזִי, שְׂכִינְתָא לָא עֲדִיאָת מֵאֵהֶל לָאָה וּמֵאֵהֶל רַחֵל. אָמַר יַעֲקֹב יְדַעְנָא דְהָא נְטִירוֹ לֹון לְאֵלִין מִן קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. מָה עֲבַד וַיִּשְׂם אֶת הַשְּׁפָחוֹת וְאֵת יִלְדֵיהֶן רֵאשׁוּנָה, אָמַר אִם יִקְטִיל עֲשׂו, לְאֵלִין יִקְטִיל. אָבֵל אֵלִין לָא מִסְתַּפִּינָא מִנֵּיהוּ, בְּגִין דְּשְׂכִינְתָא עִמְהוֹן. וְעַל דָּא וְהָיָה הַמַּחְנֶה הַנֶּשְׂאָר לְפִלְיָטָה. כִּיּוֹן דְּעֲבִיד הָאִי אֲתַקִּין צְלוֹתֶיהָ עֲלֵיהוּ, מָה כְּתִיב וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב אֱלֹהֵי אָבִי אֲבָרְהָם וְאֱלֹהֵי אָבִי יַצְחָק יְיָ הָאוֹמֵר אֵלַי שׁוֹב לְאַרְצְךָ וְלִמְוֹלַדְתְּךָ וְאֲטִיבָה עִמָּךְ.

רְבִי יוֹסִי פִתַּח וְאָמַר (תהלים קב) תִּפְלָה לְעֵנִי כִי יַעֲטֹף וְלִפְנֵי יְיָ יִשְׁפֹּף שִׁיחוֹ. הָאִי קָרָא אוּקְמוּהָ בְּכִמָּה אֲתֵר. אֵלָא דוֹד מְלָפָא אָמַר דָּא כַּד אֶסְתַּפֵּל וְחָמָא בְּמִלֵּי דְמִסְפַּנָּא, וְאֶסְתַּפֵּל בֵּיהּ כַּד הוּהוּ אָזִיל וְעָרַק מִקְמֵי חָמוּי אָמַר דָּא. תִּפְלָה לְעֵנִי, דָּא הִיא צְלוֹתָא דְבַעֲי מִסְפַּנָּא קְמֵי קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְדָא צְלוֹתָא דְאֶקְדִּימַת לְכָל צְלוֹתֵהוֹן דְּעִלְמָא.

בְּתִיב הֵכָא תִּפְלָה לְעֵנִי וּכְתִיב הֵתָם (תהלים ז) תִּפְלָה לְמֹשֶׁה אִישׁ הָאֱלֹהִים, מָה בֵּין הָאִי לְהָאִי. אֵלָא דָּא תִּפְלָה שְׁל יָד וְדָא תִּפְלָה שְׁל רֵאשׁ, וְלִית לְאַפְרָשָׁא בֵּין הָאִי תִּפְלָה לְעֵנִי וּבֵין תִּפְלָה לְמֹשֶׁה אִישׁ הָאֱלֹהִים, וְתַרְוֵיהוּ שְׁקוּלִין פְּחוּד.

לְהַצִּילוֹ בְּגִלְלָה. וַיֹּאמֶר אִם יָבֹא עֲשׂו אֶל הַמַּחְנֶה הָאֶחָד וְהִפְהוּ וְהָיָה הַמַּחְנֶה הַנֶּשְׂאָר לְפִלְיָטָה. בָּא רָאָה מָה כְּתִיב, וַיַּחֲזֵן אֶת הָעַם אֲשֶׁר אִתּוֹ וְאֵת הַצֶּאֱזָן וְאֵת הַבְּקָר וְהַגְּמֻלִים לְשָׁנֵי מַחְנוֹת. לְמָה לְשָׁנֵי מַחְנוֹת? מִשּׁוּם שְׂאָמַר, אִם יָבֹא עֲשׂו אֶל הַמַּחְנֶה הָאֶחָד וְהִפְהוּ וְהָיָה הַמַּחְנֶה הַנֶּשְׂאָר לְפִלְיָטָה. בָּא רָאָה שְׂשִׁכְנָה לֹא זֹוּה מֵאֵהֶל לָאָה וּמֵאֵהֶל רַחֵל. אָמַר יַעֲקֹב, יְדַעְנָא שְׂהָרֵי שְׂמִירָה לְאֵלָה מִהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא. מָה עֲשֵׂה? וַיִּשְׂם אֶת הַשְּׁפָחוֹת וְאֵת יִלְדֵיהֶן רֵאשׁוּנָה. אָמַר, אִם יִהְרַג עֲשׂו - יִהְרַג אֶת אֵלָה, אָבֵל אֵלָה אִינִי פּוֹחַד מֵהֶם, מִשּׁוּם שְׂשִׁכְנָה עִמְהֶם, וְעַל זֶה - וְהָיָה הַמַּחְנֶה הַנֶּשְׂאָר לְפִלְיָטָה. כִּיּוֹן שְׂעֲשֵׂה אֶת זֶה, תִּקְוֵן תִּפְלֹתוֹ עֲלֵיהֶם, מָה כְּתִיב? וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב אֱלֹהֵי אָבִי אֲבָרְהָם וְאֱלֹהֵי אָבִי יַצְחָק יְיָ הָאוֹמֵר אֵלַי שׁוֹב לְאַרְצְךָ וְלִמְוֹלַדְתְּךָ וְאֲטִיבָה עִמָּךְ.

רְבִי יוֹסִי פִתַּח וְאָמַר, (תהלים קב) תִּפְלָה לְעֵנִי כִי יַעֲטֹף וְלִפְנֵי ה' לְשִׁפֹּף שִׁיחוֹ. פְּסוּק זֶה בְּאֵרוּהוּ בְּכִמָּה מְקוּמוֹת. אֵלָא דוֹד הַמְלִיךְ אָמַר אֶת זֶה כְּשֶׁהִסְתַּפֵּל וְרָאָה בְּדַבְרֵי הָעֵנִי, וְהִסְתַּפֵּל בּוֹ כְּשֶׁהִיָּה הוֹלֵךְ וּבוֹרֵחַ מִלְּפָנֵי חָמוּי אָמַר זֶה. תִּפְלָה לְעֵנִי - זֹוּהִי תִּפְלָה שְׂמִבְּקֵשׁ הָעֵנִי לְפָנֵי הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְזוֹ הַתִּפְלָה שְׂמִקְדִּימָה אֶת כָּל תִּפְלוֹת הָעוֹלָם.

כְּתִיב כִּיּוֹן תִּפְלָה לְעֵנִי, וּכְתִיב שֶׁם (שם ז) תִּפְלָה לְמֹשֶׁה אִישׁ הָאֱלֹהִים. מָה בֵּין זֶה לְזֶה? אֵלָא זֹו תִּפְלָה שְׁל יָד, וְזוֹ תִּפְלָה שְׁל רֵאשׁ, וְאִין לְהַפְרִיד בֵּין הַתִּפְלָה לְעֵנִי הַזֶּה וּבֵין תִּפְלָה לְמֹשֶׁה אִישׁ הָאֱלֹהִים, וּשְׂתִיָּהֶן שְׁקוּלוֹת כְּאֶחָת.

ועל זה תפלת העני מקדימה לפני הקדוש ברוך הוא מכל תפלות העולם, משום שכתוב (שם כב) כי לא בזה ולא שקץ ענות עני וגו'. בא ראה, תפלה לפני זו תפלה של יד, שהעני דבוק בעניו כמי שאין לו מעצמו כלום.

דבר אחר, תפלה - זה משה, לפני - זה דוד, כי יצטף - כשמתכסה הלבנה ומתכסה השמש ממנה, ולפני ה' ישפך שיחו - כדי להתחבר עם השמש. בא ראה, התפלה של כל בני אדם תפלה, ותפלת העני היא תפלה שעומדת לפני הקדוש ברוך הוא ושוברת שערים ופתחים ונכנסת להתקבל לפניו. זהו שכתוב (שמות כב) והיה כי יצעק אלי ושמעתי כי חננו אני, וכתוב שמע אשמע צעקתו. ולפני ה' ישפך שיחו - כמי שמתרעם על דין הקדוש ברוך הוא.

אמר רבי אלעזר, תפלות הצדיקים תורה לננסת ישראל להתעטר לפני הקדוש ברוך הוא. משום זה חביבה היא יותר לפני הקדוש ברוך הוא, ולכן הקדוש ברוך הוא תאב לתפלות הצדיקים בשעה שצריך להם, משום שיוצעים לרצות את רבונם.

מה כתוב ביצחק? אלהי אבי אברהם ואלהי אבי יצחק ה' האמר אלי שוב וגו'. התעטר ונקשר קשר בקשר אחד בראוי. אלהי אבי אברהם לימין, ואלהי אבי יצחק לשמאל. האמר אלי - פאן תלה הדבר להתעטר למקומו ביניהם. שוב לארצך ולמולדתך ואיטיבה עמך.

קטנתי מפל החסדים. למה היה צריך זה עם זה? אלא, אמר

ועל זה צלוחת דעני אקדימת קמי קדשא ברוך הוא מכל צלותין דעלמא, בגין דכתיב, (תהלים כב) כי לא בזה ולא שקץ ענות עני וגו'. תא חזי, תפלה לפני, דא תפלה של יד. דעני אתדבק במסכנותיה, כמאן דלית ליה מגרמיה כלום.

דבר אחר תפלה דא משה. לפני דא דוד. כי יצטף, פד אתפסיא סיהרא ואתפסי שמשא מינה. ולפני יי ישפך שיחו, בגין לאתחברא בהדי שמשא.

תא חזי, צלותא דכל בני נשא צלותא וצלותא דמספנא איהי צלותא דקיימא קמיה דקודשא ברוך הוא ותבר תרעין ופתחין ועאלת לאתקבלא קמיה דא הוא דכתיב, (שמות כב) והיה כי יצעק אלי ושמעתי כי חננו אני, וכתיב שמע אשמע צעקתו. ולפני יי ישפך שיחו, כמאן דמתרעם על דינוי דקדשא ברוך הוא.

אמר רבי אלעזר צלותהון דצדיקייא חדוותא לננסת ישראל (דף קסט ע"א) לאתעטרא קמיה קדשא ברוך הוא, בגין פך חביבא הוא יתיר קמיה קדשא ברוך הוא. ובגין פך קדשא ברוך הוא תאיב לצלותהון דצדיקייא בשעתא דאצטריך לון, בגין דידעי לרצוויי למאריהון.

מה פתיב ביה ביצחק? אלהי אבי אברהם ואלהי אבי יצחק יי האומר אלי שוב וגו', אעטר ואקשר קשורא בקשורא חד פדקא חזי. אלהי אבי אברהם לימינא, ואלהי אבי יצחק לשמאלא. האומר אלי, הכא תלי מלה לאתעטרא לאתריה בינייהו. שוב לארצך ולמולדתך ואיטיבה עמך:

קטנתי מפל החסדים, אמאי הוה אצטריך

יעקב, אתה הבטחת לי להיטיב עמי, ואני ידעתי שכל מעשיך כלם הם על תנאי, הרי אני אין בי זכות, שהרי קטנתי מכל החסדים ומכל האמת אשר עשית את עבדך, וכל מה שעשית לי עד היום, לא בשביל זכותי היה, אלא בגללך הוא שעשית לי. ואותו טוב ואמת בגללך היה, שהרי כשעברתי בתחלה, שהייתי הולך מלפני עשו, יחיד עברתי את אותו נהר, ואתה עשית עמי טוב ואמת, והרי אני עכשו עובר אותו בשני מחנות, הם שני המחנות שחלק.

עד כאן סדור השבח של רבנו. מכאן ולהבא בקש מה שצריך לו, להראות לכל בני העולם שצריך לו לאדם לסדר שבח של אדונו בתחלה, ואחר יבקש בקשותיו. שפך עשה יעקב - בתחלה סדר שבחיו של קונו, ואחר שסדר השבח, אמר בקשתו שהצטרף לה.

והו' שכתוב: הצילני נא מיד אחי מיד עשו כי ירא אנכי אתו פן יבוא והכני אם על בנים. מכאן, מי שמתפלל תפלתו שצריך לפרש דבריו כראוי. הצילני נא. ואם תאמר שהרי הצלפני מלבן - מיד אחי. ואם תאמר קרובים אחרים סתם וקראים אחים - מיד עשו. מה הטעם? בשביל לפרש הדבר כראוי. ואם תאמר, אני למה אצטרף? כי ירא אנכי אתו פן יבוא והכני. כדי להודיע דבר למעלה ולפרשו כראוי, ולא יסתיר הדבר.

ואתה אמרת היטב איטיב עמך וגו'. ואתה אמרת היטב איטיב, מה זה ואתה? כמו שבאמר (נחמיה ט) ואתה מחיה את כלם. אף כאן ואתה אמרת.

האי עם האי. אלא אמר יעקב את אבטחת לי לאוטבא עמי, ואנא ידענא דכל עובדך פלהו על תנאי. הא אנא לית בי זכותא דהא קטנתי מכל החסדים ומכל האמת אשר עשית את עבדך, וכל מה דעבדת לי עד יומא לאו בגין זכותאי הוה אלא בגינך הוה דעבדת לי, וההוא טיבו וקשוט בגינך הוה. דהא כד עברנא בקדמיתא דהוינא אזיל מקמי דעשו, יחידאי עברנא ליה לההוא נהרא, ואנת עבדית עמי טיבו וקשוט. והא אנא השתא מעבר ליה בתרי משיריין, אינון תרין משיריין דפליג.

עד הכא סדורא דשבחא דמאריה, מכאן ולהלאה בעא מה דאצטריך ליה. לאחזאה לכל בני עלמא, דאצטריך ליה לבר נש לסדרא שבחא דמאריה בקדמיתא, ולבתר יבעי בעותיה. דהכי עבד יעקב, בקדמיתא סדר שבחא דמריה, ולבתר דסדר שבחא אמר בעותיה דאצטריך ליה.

הרא הוא דכתיב הצילני נא מיד אחי מיד עשו כי ירא אנכי אתו פן יבא והכני אם על בנים. מכאן, מאן דצלי צלותיה דבעי לפרשא מלוי כדקא יאות. הצילני נא, ואי תימא דהא שזבת לי מלבן. מיד אחי. ואי תימא קריבין או חרנין סתם, אחין אקרוין, מיד עשו. מאי טעמא, בגין לפרשא מלה כדקא יאות. ואי תימא אנא אמאי אצטריך, כי ירא אנכי אתו פן יבא והכני. בגין לאשתמודעא מלה לעילא ולפרשא לה כדקא יאות, ולא יסתים מלה:

ואתה אמרת היטב איטיב עמך וגו'. ואתה אמרת היטב איטיב, מאי ואתה. כמה דאת אמר (נחמיה ט) ואתה מחיה את כלם, אוף הכא ואתה אמרת.

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתו פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שצמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' סב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבודו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְרָא כְרַעוּתָהּ וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וְיַצְמַח פְּרָקְנָהּ וְיִקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶנְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה
וְיִתְהַלַּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְר וְאַתְר, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וְיִשׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאְלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וְיַחְמוֹל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמְּלָכִים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְפָּיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וְיַצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וְיִשִּׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וְיִלְוֶה אֵלָיו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלַּל: תֵּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וְיִהְיֶה לָּהּ בְּשָׂעִרִים
מְעֻשִׂיָּה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְּלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וְיַחְמוֹל עָלֶיהָ. וְיִלְוֶה אֵלֶיהָ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

צנאה פאָרש אָמך לבנו רבי הקנהו יצחק וצ"א: "יודע אני שפכות הוזהר הקדוש וקמבי הפנה ללוי: יצא עם ישראל לחרות, וכלמוזו זה תלוים גאולתינו וביאת משיח צדקינו"... ותורת הסוד מה היא עליה?
 (ספר הכשרש עמ' 158)... מלוחי האהרונות של אותו צדיק (קדוש מרחפות בעולם, תובעות עלבון, ומפצירות לקניון)... ותורת הסוד מה היא עליה?... ונסקול קורא במדבר פנו דרך לאליהו. הקדושו מונמנם חקר קבל על לשם שמים, בשביל ושועת העם, ולהצלת הוזהר בול - ברוחניות וקבלימיות.

בכחני לשונות את המפץ, גיבתי הדבר באו נתינים קולנו, הגדולים עם הקטנים, ואננים עם פשוטים, צדיקים ובינונים, קניני עם נערים, מנידי ישועים עם בחורים, מלמדים עם תינוקות של בית רבן, התחילו לקדוש ולקדם ולשמוח ולשעות ולקניין את לימוד הוזהר הקדוש, ונפעל בדרך זו לקרב ולהביא את משיח צדקינו ברחמים.

במיוחד להנהיג גדולים על קטנים, אב וילד עם בנו, מתנן עם חניכו וקלמד עם תלמידו, שֶׁבָר אם אין גדיים אין תנינים, כן יחדר תלמודים מנעורם, לתלמודי תורה, לשיבות וקוללות, ותורת הסוד תקבל תנופה, ונצפה להיות מובני עליה כמו שכתוב בכסא מלך בניקנדיה באורו על תלמינו וזהו וכבר פסק בזה פתח מארזיני צ"ל מלמד צדיק שילמד וזהו שהוא בחינת "עז חיים", ויובל להשיגו נשמה לתלמידים, כי כזה שהרב נתן שלל ישר לתניקו, כזה מניח נשמה אמתית.

"במוכתב הגנתי! לך יש חלק בגאולת העם!"
 התבטא פעם צדיק ואמר: בכוא מלך המשיח, עם ישראל נקבנו ובאו לך, וחסדית העם עם ישראל, ושמחים, בעת וואת תבוננו מלך המשיח בעינו שהוזהרות יבסן לו אחר אנד לפי מששיו, לפתע נרים ידו ונראה באצבעו עולם ריטו עינים ספליאה ריבטו במתנה, או לשמע ענין המשיח את קולו ואמה בהפנתו לקבל את יהודי מסינים: "במוכתב הגנתי! לך יש חלק בגאולת העם!" כן נראה על כל יהודי ויהודי שפעל למען ביאתו.

הקואי שפונה להיות מן הוהיכים המאשרים, שמשמשים בכבודו ובעצמו יעיד עלינו - "במוכתב הגנתי": על כן יהודים יקרים, תנו לימוד לשם שמים, הקריבו מנחותיכם למען השכינה הקדושה, לעשות נחת רוח ליוצגינו, לקיים לפדות נפשנו, ונלך מולט באחד יחד לקבל את אור פני מלך המשיח במהרה, גימיו אמן. וכלנו אכחד נזהר שיקויים בנו גיבואת השב"י "וצאה דרנא אמתלא אמתלא ביה ובקמולתו "וקראתם דרוו" ותחננו עינינו

כן דוד משיחו מלך בימינו ובואו ונגאלנו ב"עו" והדר אלקינו, ובשכר זאת אל-ל מי לקינו, ונקה עליו רוח ה' צוננו מניינו, ונקה כבוד מלכותך עלינו, ואי ישמחו לבנו, ותגל נפשנו בישועת מלכינו, אמן בן יהיה רצון.

מכתב חוק מכבוד קדשת אדמו"ר מהאלמין רבי שלום יהודה גראס שליט"א

לכל המתנדבים בעם העוסקים במלאכת הקדש בהפצת הוזהר בכל העולם - פלו - על ידי מפעל הוזהר העולמי!

אשרי חלקכם שיוכיתם לסיע למפעל קדוש וקשר הקנינו ומקרב הנאולה בהכשרת משה בכנו עליו השלום לרש"י וכונו וגו' עלינו אמן הוזהר הקדוש פרשת נשא, "כהיא הבורא דיכת דאיהו ספר הוזהר יקון ביה מן גלוותא בתמינו". שכוכות הבורך ספר הוזהר הקדוש, יצאו בני ישראל מן הגלות ברחמים ללא צרות וסורים וללא צער חבלי משיח!

וגם משמים הסיימו לקרי! כמבאר בספר תקוני הוזהר (תקון שריתא דסופר), שששעו נשאלו: הנביא זכור לטוב נגלה לרבי שמעון בר יוחאי ולתכנא קדישא שעמו ולמד עמקם סתרי תורה בענין תקוני נשמות, וצאה תב קול משמים ואמר להם "פמה רב בחו הקדשו של רבי שמעון בר יוחאי בשעולם, ואחר כך הוסיפה ואמרה גבואה בון תלמידי, "יבמה בני נשא לתתא יתפרנסו מנהיא הבורא דילך דן יתגלו לתתא כנרא בתרנא בסוף יומיא, וגימיה, וקראתם דרוו בארזי" וכלתה הקדוש: פמה בני אדם למשה ולתפארתו מנה החבור שלך פאָרש יתגלה לתפארתו דרוו האחרון בסוף הנמים, ובכוותו יתקיים הפסוק "וקראתם דרוו בארזי" - הכרמי על הנאולה השלימה.

גדולי ישראל בכל הדורות הגדויר בנדל בעשלה שכלמוד ספר הוזהר שמשבל כל מיני פרעניות וגורות קשות ונעות ומותנא וחכרא וכוה משלמא. הם, שידעו את עצם כרשתה אפילו פאמיה בעקלא. ומי לו גדול בהכשרות"ל וכונו וגו' עלינו אמן - רבי משה חיים לוצאטו וצר צדיק וקדוש ונבון וכונו וגו' עלינו אמן. בעל ה"מסלת ישרים", אשר היה בקי עצום בכל מקמי תורה ולא מצא עצה לבשל גורות מעם ישראל אלא את נשמתו מו, לימוד כספר הוזהר כרצף ללא הפסקה, שכלת הקדושה השליונה של ספר הוזהר הקדוש לבשל כל גורות ולקרב הנאולה בכשרותם.

לכן תסון בישיבתו סדר לימוד מיוחד של יקרא כספר הוזהר הקדוש במשמורת לא הפסק כלל מעת לעת, וקבע דבר זה בתפארה הראשונה בישיבתו, וכותב על מעלת הדבר

באגרת לחכמי ישראל כזה הלשון: "ואת תעצה הנועצה לכל קהלות קדש להציל מרשתת זו שמונו שונאיכם, וכרצאי היה לכם לבקש על זאת ולא חדלו פי רב הדבר וצום מאד... ועתה אל שליוכו חכמי ישראל את הדבר הזה אחרי גום, כי אני אלקלא ותישר חילי הייתי קובע דבר זה בכל מקום ומקום, אבל כבוד תורתכם יקח את העצה והוא ויתנה לו לכות פי אין פמה לטובה לכל ישראל, וכל אחד במקומו יכול לעשותו פי לא דבר קשה הוא כלל".

גם אצל תלמידי הפעל שם טוב וממשיכיו מיניו חביבות מיוחדת לקדוש תורת הוזהר, וכבוד הכבוד הקדוש מורנו הרב רבי יצחק אייזיק מוידושיטוב וכונו, וגו' עלינו אמן אשר העיד על עצמו ואמר: למדתי ושניתי ה"סרי עין חיים" מאה ואחד פעמים.

"כבסא מלך" מקון מ"ג כתב, כי לימוד הוזהר הקדוש ביקרא בעקלא מניה עלולמות, וכל שכו אב ויהי לימוד ויבול אפילו פרוש מאמר אהה, ועשה בו תקון למעלה בשעה אחת מה שלא יעשה בלימוד הפשוט שנה תמימה, ומבטח לו שהוא בן עולם הבא מפני היכלים דמלכא, ויתנה מוראי פני המלך הוישיבים ראשונה במלכותא דקדישא.

גם בתקון ל' כתב, וזה לשונו: פמה גדול חיוב על תלמיד חכם ללימוד סבלה. ונעשים פמה גדול אם אינם לומדים סבלה וגורם ארך גלותא פי הם מעשבים הנאולה בתקנא ליציל מי יעשה כשעה אחת בלימוד סבלה מה שלא יעשה בלימוד חדש ימים פפשוט התורה, כי גדול פמה לקרב הנאולה.

כאן תמוסם להארין מופעה וכמה מקורות המהשיבים מאד את לימוד ספר הוזהר דוקא בימינו, דור עקבתא דמשיחא, בן מובא כספר אור ישרים מירא דנאי שכתב: קדם ביאת המשיחית תתגבר מינות ואפיקורוסות בתקנא ליציל בעולם. העצה לזה להנהר בשלישה דברים הללו, האחד לאמר בכל יום זהו אף על פי שאינו מבינו מה שאומה, כי אמירת זהו מסגלת להנהר חלב.

ומוסוף לכאא במקדש מלך לתקינו יהוה שכל העוסק כספר זה מקרב הנאולה ועושה נחת רוח גדול ליוצגיו, כמו שכתבו: כאלו פדאני אני וכני מן הגלות בו'. פי כן גור כדמא שכל יתגלה ויתנה גונו עד סוף יומיא דגימיה ובוא דרוו כי סבלה זו בו ולא בוללת.

כראות רבי שמעון בן יוחאי ברוח קדשו ענוו זה, צנה לרבי אבא לכתב ספר הוזהר בדרך העולם לחיותו מנענע למשפחת עד דנא בתרנא קריב ליומיה מולבא משיחא. פני שכוכות המתעסקים בו תצמח הנאולה גימיו בעזרת